

Nr 39.

Ankom till Riksdagens kansli den 6 juni 1910 kl. 11 f. m.

Betänkande angående tullbestämmelserna för kaffe och kaffesurrogat.

Genom proposition, nr 24, af den 14 januari 1910 hade Kungl. Maj:t, under återopande af propositionen bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen att besluta,

dels att rubrikerna nr 257 och 258 i gällande tulltaxa skulle för tiden till och med den 30 november 1911 erhålla följande förändrade lydelse:

	Kvantitet för tullberäkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
257. <i>Kaffe</i>	1 kilogram	—	18
258. brändt, och kaffesurrogat, alla slag	1 kilogram	—	30

dels att nämnda tullsats å kaffe skulle anses gälla från och med den 1 januari 1910,

dels med afseende å tullen å kaffe, brändt, och kaffesurrogat, alla slag, att ofvan angifna tullsats af 30 öre för kilogram skulle anses gälla från och med den 29 januari 1910 och att en tullsats af 26 öre för kilogram skulle anses gälla under tiden från och med den 1 till och med den 28 i samma månad,

dels ock att för hvarje förtullning af kaffe eller kaffesurrogat, som ägt rum från 1910 års ingång efter annan än nu angifna grunder, af vederbörande skulle till tullverket erläggas skillnadsbeloppet mellan den för förtullningen bestämda tullafgiften och tullafgift, som med tillämpning af ofvan angifna tullsatser skolat utgå vid tiden för förtullningen.

Härjämte hade i en inom Andra kammaren väckt motion, nr 179, herr Karlsson i Fjäl, under instämmande af en annan af kammarens ledamöter, hemställt, »att, för den händelse Kungl. Maj:ts proposition nr 24 skulle af Riksdagen bifallas, den i propositionen föreslagna tullförhöjningen af kaffe måtte gälla från den 26 december 1909».

I sitt i anledning af förenämnda proposition och motion afgifna betänkande nr 3 hade bevillningsutskottet hemställt, att Riksdagen, med förklarande, att Kungl. Maj:ts förevarande proposition icke kunnat oförändradt bifallas, samt med afslag å herr Karlssons i Fjäl ofvanberörda motion måtte besluta,

1:o) att rubrikerna nr 257 och 258 i gällande tulltaxa skola för tiden till och med den 30 november 1911 erhålla följande förändrade lydelse:

	Kvantitet för tullberäkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
257. <i>Kaffe</i>	1 kilogram	—	18
258. brändt, och kaffesurrogat, alla slag	1 kilogram	—	30

2:o) att nämnda tullsats å kaffe skall anses gälla från och med den 1 januari 1910,

3:o) med afseende å tullen å kaffe, brändt, och kaffesurrogat, alla slag, att ofvan angifna tullsats af 30 öre för kilogram skall anses gälla från och med den 29 januari 1910 och att en tullsats af 26 öre för kilogram skall anses gälla under tiden från och med den 1 till och med den 28 i samma månad, samt

4:o) att för hvarje förtullning af kaffe eller kaffesurrogat, som ägt rum från 1910 års ingång efter annan än nu angifna grunder, af vederbörande skall till tullverket erläggas skillnadsbeloppet mellan den för förtullningen bestämda tullafgiften och tullafgift, som med tillämpning af ofvan angifna tullsatser skolat utgå vid tiden för förtullningen, dock med rätt för Kungl. Maj:t att i särskilda fall, där till-

förlitligen styrkes, att vederbörande på grund af tidigare ingångna leveransafstal skulle genom tullförhöjningen tillskyndas förlust, och förtullning för aftalens fullgörande ägt rum under januari 1910, medgifva befrielse från utgifvande af skillnadsbeloppet, skolande framställning om dylik befrielse göras före den 1 mars 1910.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag hafva bägge kamrarna återremitterat ifrågavarande betänkande till utskottet.

Af de vid frågans behandling inom kamrarna förda debatter framgick, bland annat, att ändamålet med återremissen vore att sätta utskottet i tillfälle att företaga detsamma till förnyad behandling i samband med motioner, som, enligt hvad under debatterna upplystes, ytterligare komme att väckas i ämnet.

Till utskottets behandling hafva ock sedermera hänvisats dels från *Första kammaren* en af herr *Stendahl* väckt motion nr 46, uti hvilken under förutsättning, att Riksdagen beviljade den af Kungl. Maj:t föreslagna förhöjningen med 6 öre per kilogram för »kaffe och kaffesurrogat», föreslagits, »att Riksdagen ville, med afslag å Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition i hvad den rör retroaktiv verkan af tullförhöjningen, i stället besluta, att allt det förtullade kaffe, som vid tullens trädande i kraft finnes i lager inom landet, skall beläggas med en konsumtionsskatt eller efterförtullning af 6 öre per kilogram, att uttagas efter själfdeklarering, dock så att mindre partier kaffe, som af person, hvilken ej idkar handel med kaffe, innehafvas för eget bruk och hvilka ej öfverstiga 20 kilogram, lämnas fria; samt att lämplig straffpåföljd måtte stadgas för den, som aflämnar oriktig deklara-tionsuppgift eller underlåter att deklarerera»,

dels ock från *Andra kammaren* motionen nr 210 af herr *Thorsson* med yrkande, »att Riksdagen, i händelse den af Kungl. Maj:t föreslagna förhöjningen af tullen å kaffe och kaffesurrogat vinner bifall, ville besluta,

dels att tullförhöjningen skall anses gälla från och med den 1 januari 1910,

dels att en efterförtullning af 6 öre per kilogram skall åsättas allt det förtullade kaffe, som den 31 december 1909 fanns i lager inom landet, att uttagas efter själfdeklaration af vederbörande köpmän eller importörer; dock så att denna efterförtullning ej uttages af innehafvare af lager under 100 kilogram»;

samt motionen nr 211 af herr *Lindhagen*, uti hvilken hemställes, »att då kaffet lärers såsom njutningsmedel i stor utsträckning miss-

brukas så, att det utgör en allvarlig fara för folkhälsan, samt någon utredning ur denna grundläggande synpunkt icke föregått det framlagda förslaget om förhöjd tull på kaffe, Riksdagen måtte äfven af detta skäl afslå den kungl. propositionen i berörda ämne».

Beträffande de till stöd för sistnämnda tre motioner åberopade motiveringar får utskottet hänvisa till de särskilda motionernas innehåll.

Vid detta ärendes förnyade behandling inom utskottet har utskottet ansett nödigt att erhålla utredning, huruvida en lagstiftning rörande efterbeskattning af kaffe, på sätt af herrar Stendahl och Thorsson ifrågasatt blifvit, kunde lämpligen och utan svårighet här i landet vinna tillämpning, vid hvilken utredning särskildt borde undersökas, hvilka närmare anordningar, som blefve erforderliga för själfdeklarationernas upprättande och aflämnande, för skattebeloppens fastställande och debitering, för uppbörd af skatten och för kontrollen, samt åt hvilka myndigheter — tullverket eller Kungl. Maj:ts befallningshafvande och deras organ eller båda dessa myndigheter — bestyret med beskattningen lämpligen borde öfverlämnas. Med anledning häraf har utskottet i behörig ordning utverkat Kungl. Maj:ts befallning till vederbörande att afgifva och så fort ske kunde till utskottet inkomma med utredning i ofvanberörda hänseende; och har utskottet fått emottaga ett af statskontoret, kammarrätten och generaltullstyrelsen gemensamt afgifvet, den 11 mars 1910 dagtecknad utlåtande, uti hvilket ämbetsverken, efter att hafva redogjort för frågans föregående behandling inom Riksdagen, vidare anført följande:

»Såsom af det ofvan anförda framgår, hafva de bägge motioner, som gifvit anledning till bevillningsutskottets hänvändande till Eders Kungl. Maj:t, ett gemensamt syfte så till vida, som motionärerna sökt, en hvar på sitt sätt, att åt de tillämnade högre tullsatserna bereda större effektivitet än den, som genom bifall till Eders Kungl. Maj:ts proposition skulle ernås. Denna större effektivitet skulle nämligen vinnas därigenom, att de nya tullsatserna erhöle tillämpning icke blott å det kaffe och kaffesurrogat, som förtullats efter ingången af år 1910, utan äfven å sådana varukvantiteter af dessa slag, hvilka kunde antagas hafva blifvit tidigare införda i spekulation på en blifvande tullförhöjning. Härvid är dock att märka, att för sistnämnda varukvantiteter tull erlagts enligt de vid tiden för förtullningen gällande tullsatser, utan att vid samma tid förbehåll om eventuell tilläggstull å dessa varor blifvit på något sätt offentliggjordt. Så skedde nämligen först genom ett den 31 december 1909 i Post- och inrikes tidningar infördt stats-

rådsprotokoll, hvars offentliggörande hade till syfte att fästa allmänhetens uppmärksamhet därå, att den samtidigt ifrågasatta förhöjningen med 6 öre för kilogram af tullen å kaffe och kaffesurrogat komme att föreslås skola gälla från och med den 1 januari 1910 och förty, i händelse Riksdagen godkände förslaget, genom *efterdebiteringar* tillämpas å de *förtullningar af dylika varor, som ägde rum under år 1910*, intill dess Riksdagens beslut i ämnet blefve till efterrättelse kungjordt. I detta tillkännagifvande har gifvits uttryck åt den enligt ämbetsverkens mening rätta uppfattningen, att retroaktivitet icke må inrymmas åt beslutad tullförhöjning under annan förutsättning än den, att varu-
emottagaren, åtminstone vid tiden för varans förtullning, kan hafva sig bekant, att en efterdebitering af tullafgift enligt högre beräkningsgrund möjligen är att förvänta. Hvarken det ena eller det andra af de i förevarande motioner framställda förslag torde i afseende å omfattningen af de tillämnade tullförhöjningarnes tillbakaverkande kraft uppfylla nyss angifna fordran; och ämbetsverken anse sig förty icke kunna förorda någotdera förslagets antagande. Hvad särskildt angår det i Första kammar-motionen framlagda förslaget, läser detsamma numera, med hänsyn till att så stor del af detta år redan hunnit förflyta, få anses hafva förlorat sin väsentligaste betydelse. Mot ifrågavarande förslag synes äfven den erinran böra göras, att kaffesurrogat icke omnämnes såsom föremål för efterförtullning, samt att den varukvantitet — 20 kilogram — som undandragits deklara-tionsförfarande, torde vara alltför liten. Nämnda minimikvantitet borde i hvarje fall, såsom i Andra kammar-motionen föreslagits, höjas till 100 kilogram.

Oaktadt ämbetsverken alltså hålla före, att den af motionärerna ifrågasatta lagstiftningen rörande efterbeskattning af kaffe icke bör komma till stånd, hafva ämbetsverken emellertid ansett sig böra lämna en utredning i de af bevillningsutskottet angifna hänseenden. Att åt denna utredning gifva formen af i detalj utarbetade författningsförslag har ärendets brådskande natur icke medgifvit och torde väl icke heller kunna förväntas.

Under förutsättning att deklara-tionsplikt skulle komma att stadgas, synes det ämbetsverken lämpligast, att sådan deklara-tionsplikt komme att omfatta:

1:o) handlande med kaffe eller kaffesurrogat, och

2:o) en hvar, som vid den ifrågavarande tidpunkten innehar minst 100 kilogram kaffe eller kaffesurrogat. Dessutom skulle en hvar vara skyldig att, efter *anmaning*, deklarerera; och den, som oaktadt erhållen

anmaning underlåte att deklarerera, borde kunna få sig ålagdt att vid vite aflämna deklaration.

Hvad angår de anordningar, som skulle blifva erforderliga för *själfdeklarationernas upprättande och aflämnande*, så synes visserligen vid en blifvande kungörelse i ämnet böra fogas ett formulär till deklaration, bland annat så affattadt, att deklarationen skall afgifvas på heder och samvete; men med afseende å den enkla affattning, en dylik deklaration lär kräfva, föreställa sig ämbetsverken, att särskilda för detta ändamål afsedda blanketter hvarken behöfva af vederbörande myndighet anskaffas eller deklarationspliktige tillhandahållas.

Då ämbetsverken vidare hålla före, att *uppbörden* af de afgifter, hvarom nu är fråga, icke lämpligen kan omhändertagas af tullverket — hvilket ju för öfrigt utom i rikets stapelstäder endast på ett jämförelsevis ringa antal platser, där handel med kaffe idkas, äger egna organ — torde detta beskattningsbestyr böra öfverlämnas i Stockholm åt öfverståthållareämbetet och i landsorten åt Eders Kungl. Maj:ts vederbörande befallningshafvande med biträde af magistrater och kronofogdar. Det skulle alltså åläggas den deklarationspliktige att inom viss i kungörelsen angifven tid aflämna sin deklaration — om han är bosatt i Stockholm — till öfverståthållareämbetet, men eljest till magistraten i den stad eller kronofogden i det fögderi, där den skattskyldige är bosatt. Skulle myndighet, till hvilken deklaration bort ingifvas, hafva anledning antaga, att någon efter dess mening deklarationspliktig underlåtit att afgifva deklaration, borde det åligga myndigheten att skriftligen anmana sådan person att inom viss i anmaningen förelagd tid af minst åtta dagar med deklaration inkomma. Magistrater och kronofogdar skulle det tillkomma att öfversända till dem inlämnade deklarationer till Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande; hvarefter hos Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande borde upprättas och af denna myndighet fastställas på deklarationsuppgifterna grundad uppbördslängd. Utdrag af denna uppbördslängd, särskildt för hvarje fögderi och stad, borde sedermera, försedt med uppbördsorder, öfversändas till kronoppbördsmanen i den ort, hvarest den betalningsskyldige är bosatt; och skulle det åligga kronoppbördsmanen att oförtöfvadt vidtaga åtgärder för indrifning af debiterade belopp och därefter afgifva redovisning för uppbörden till Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande. På sistnämnda myndighet skulle det sedan ankomma att låta verkställa jämförelse mellan de afgifna redovisningarne och den hos länsstyrelsen befintliga uppbördslängden samt därefter vidtaga de åtgärder, hvartill den verkställda granskningen kunde gifva anledning.

Då ämbetsverken jämväl tagit i öfvervägande, hvilka bestämmelser som skulle kunna meddelas i syfte att åstadkomma *kontroll* däröfver, att deklarationsuppgifter afgåfves af alla, som vore därtill pliktiga, äfvensom öfver sanningsenligheten af lämnade uppgifter, hafva ämbetsverken tillsett, huruvida icke det borde åläggas vederbörande tullkammare, att till Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande öfversända uppgifter å de förtullningar af kaffe och kaffesurrogat, som skett under den ifrågavarande tidsperioden. För ändamålet anställd undersökning har gifvit vid handen, att af tullverket kunna i stort sedt inga andra uppgifter i berörda afseende meddelas, än att viss person å uppgifven dag förtullat viss varukvantitet, som till riket inkommit å tid, som jämväl kan meddelas, äfvensom, i fråga om gods upplagdt å nederlag, därjämte sådan öfverlåtelse af godset på annan person, som ägt rum innan dess förtullning.

Då emellertid uppgifter af nu antydt innehåll måste anses sakna värde i kontrollhänseende, kunna ämbetsverken icke förorda, att befallning meddelas tullkamrarna att aflämna dylika uppgifter. Af större betydelse för kontrollen — dock endast i den händelse efterbeskattning komme att hänföra sig till förhållandena sådana de voro den 31 december 1909 — torde det då vara, om det föreskrefves, att det skulle åligga sådan deklarationspliktig, som är skyldig att föra handelsböcker, att till styrkande af riktigheten af sin deklaration vid densamma foga utdrag af räkenskapsbok.

Hvad slutligen angår frågan om *straffpåföljd* för den, som uteblifver med deklaration eller afgifver oriktiga deklarationsuppgifter, så synas lämpliga bötesbelopp böra stadgas för den, som gör sig förvunnen till dylik förseelse. Sålunda torde för uteblifven deklaration bötesbeloppet icke böra understiga 25 kronor; och synes bötesbeloppet, om den uppgiftspliktige, oaktadt därtill anmanad, fortfarande tredskas att afgifva deklaration, böra kunna höjas ända intill 2,000 kronor. Har någon i afgifven deklaration mot bättre vetande lämnat oriktigt meddelande och därigenom föranledt, att tullaavgift, hvarom här är fråga, icke eller till lägre belopp, än som vederbort, blifvit honom påförd, torde i öfverensstämmelse med motsvarande stadgande i inkomstskatteförordningen (33 §) böter böra ådömas till belopp från och med fyra till och med tio gånger den avgift, som genom det svikliga förfarandet undandragits, dock minst 25 kronor.

Protokollsutdrag, innefattande en vid ärendets behandling uttalad, i två punkter afvikande mening bifogas.»

Det återopade protokollsutdraget är af följande lydelse:

»Utdrag af protokoll, hållet i kungl. statskontoret vid sammanträde med kungl. kammarrätten och kungl. generaltullstyrelsen den 11 mars 1910.

Närvarande:

Herrar generaldirektörerna CEDERSCHIÖLD och grefve WACHTMEISTER,
T. f. presidenten VON UNGE,
Statskommissarien SYLVAN,
Kammarrättsråden ERICKSON och WÄHLIN,
Byråcheferna BEYER och EWERLÖF samt
T. f. statskommissarien BECKMAN.

Herr statskommissarien Sylvan föredrog Kungl. Maj:ts nådiga remiss uppå en af Riksdagens bevillningsutskott gjord framställning om utredning i anledning af inom Riksdagen väckta förslag om eventuell efterbeskattning af kaffe; och resolverades underdånigt utlåtande culigt registraturet.

Herr kammarrättsrådet Wählin yttrade:

I nedanstående två punkter är jag skiljaktig från ämbetsverkens utlåtande. Särskildt formulär till deklaration rörande den kvantitet af kaffe eller kaffesurrogat, som af den deklarerande vid viss tidpunkt innehafts, synes näppeligen vara behöfligt. Därest emellertid, såsom i utlåtandet föreslås, sådant formulär fastställes, torde blanketter till formuläret böra på lämpligt sätt tillhandahållas de deklaraionspliktige.

I fråga om ansvarspåföljden för underlåtenhet att aflämna deklaration synes mig något direkt bötesansvar för underlåtenheten icke böra stadgas utan i stället den försumlige genom lämpliga vitem tillhållas att fullgöra deklaraionsplikten.

I detta yttrande instämde herrar kammarrättsrådet Erickson och t. f. presidenten von Unge.

Som ofvan.

In fidem
O. Hülphers.»

I detta sammanhang går utskottet jämväl att — såsom i utskottets betänkande, nr 23, i anledning af dels Kungl. Maj:ts proposition nr 69 med förslag till förordning med tulltaxa för inkommande varor dels ock i ämnet väckta motioner för Riksdagen anmälts — afgifva utlåtande öfver ej mindre de i Kungl. Maj:ts sistnämnda proposition intagna tullbestämmelserna för kaffe och kaffesurrogat, än äfven en af herr Knaust inom Första kammaren i anledning af nyssberörda proposition väckt motion nr 67 angående tullen å rostadt kaffe m. m.

Enligt nu omförmälda, i propositionen nr 69 framlagda författningsförslag, att tillämpas från och med den 1 december 1911, förekommer,

dels att i § 14 mom. 1 af tulltaxeförordningen skulle finnas bestämmelse därom, att vid utförsel sjöledes från stapelstad af kaffe, brändt eller rostadt, icke malet, skulle under vissa villkor restitutionsvis af tullmedlen beviljas 14.4 öre för 1 kilogram af varau,

dels ock att rubrikerna nr 156 och 157 i tulltaxan skulle erhålla följande lydelse:

Kaffe:

156. obrändt	1 kg. 18 öre.
157. brändt eller rostadt, äfven malet, samt kaffesurrogat, alla slag	1 kg. 30 öre.

Af herr *Knaust* har i ofvannämnda motion I: 67 hemställts, »att Riksdagen, vid bifall till den kungl. propositionen om förhöjning af tullen å råkafe från 12 till 18 öre, måtte besluta sådana ändringar i den kungl. propositionen rörande ny tulltaxa, att tullen å rostadt kaffe m. m. sättes till 37 ½ öre per kilogram, samt att denna tull träder i kraft samtidigt som den föreslagna förhöjningen af tullen å rått kaffe».

I fråga om hvad motionären anført till stöd för detta sitt yrkande får utskottet hänvisa till innehållet i motionen.

Syftet med den af Kungl. Maj:t föreslagna höjningen af tullen å obrändt kaffe har, såsom känt är, varit att anskaffa ökade inkomster för täckande af statsverkets behof. Då emellertid, enligt hvad numera visat sig, det vid uppgörande af nästa års statsreglering icke lär vara erforderligt att anlita berörda utväg, har utskottet, som under sådana omständigheter saknar anledning att vidhålla förordandet af höjd tull å rått kaffe, ansett sig nu böra afstyrka Kungl. Maj:ts förslag i detta hänseende. Vid sådant förhållande har utskottet gifvetvis icke

*Utskottets
yttrande.*

funnit anledning att ingå på en närmare behandling af de väckta förslagen om retroaktiv verkan af tullförhöjningen eller om efterbeskattning af kaffe, hvilka förslag nu äfven lära böra förfalla.

Hvad härefter beträffar tullen å brändt eller rostadt, äfven malet kaffe, samt kaffesurrogat, alla slag, vill utskottet till en början erinra om det yttrade, som i denna fråga afgifvits af tulltaxekommittén. Detta yttrande är af följande lydelse:

»Det tullskydd, som kafferostningsindustrien åtnjuter här i landet, uppgår till 8 öre per kilogram, om man frånser viktförlusten vid rostningen. Detta skydd är anmärkningsvärdt lågt, och i flera främmande länder är skillnaden mellan tullarna å obrändt och brändt kaffe betydligt större. I Norge utgör densamma 20 öre, i Tyskland 20 pf. och i Österrike-Ungern minst 25 h., allt per kilogram räknadt. Den inhemska kafferostningsindustrien har ock rönt olägenhet af det anmärkta förhållandet, och representanter för denna industri hafva i en till kommittén inlämnad framställning begärt, att tullen å rostadt kaffe måtte höjas från 20 till 30 öre per kilogram, då sålunda tullsatsen för brändt eller rostadt kaffe skulle komma att öfverstiga tullen å det obrända med 18 öre per kilogram. Till stöd för denna framställning har hufvudsakligen åberopats, att industrien i fråga vore jämförelsevis ny och arbetade under ogynnsamma förhållanden, samt att, sedan den tyska kafferostningsindustrien helt nyligen erhållit betydande lättnader i afseende å villkoren för tullrestitution vid export af rostadt kaffe, det vore att befara, att en för den svenska industrien ödesdiger konkurrens från Tyskland skulle uppstå, om ej nu gällande skydd höjdes. Kommittén, som i detta sammanhang erinrar om hvad i motiveringen till § 14 tulltaxeförordningen anförts angående viktförlusten vid kaffets rostning, har, då den gjorda framställningen synts befogad, funnit sig böra för brändt eller rostadt kaffe i förslaget upptaga en tull af 30 öre per kilogram. Någon anledning att icke låta kaffesurrogat fortfarande draga samma tull som den vara, hvilken den afser att ersätta, har kommittén icke funnit föreligga.»

Vid behandlingen inom utskottet af denna fråga hafva olika meningar yppats. Å ena sidan har fog ansetts förefinnas för höjning af tullen å brändt kaffe i enlighet med tulltaxekommitténs förslag. Från den andra sidan åter har den mening förfäktats, att tullen å ifrågasvarande slag af kaffe icke borde sättas högre än den nu gällande. Då det med afseende härå förefallit antagligt, att förslag om ändring i det nuvarande förhållandet icke kunnat genomföras utan gemensam om-

röstning i kamrarna, och då frågan icke lärer kunna anses vara af den vikt, att en sådan utgång bort äfventyras så omedelbart före riksdagens afslutande, har det syntts utskottet lämpligast att — med hänvisning till möjligheten af frågans återupptagande vid annan riksdag — nu förorda, att tillsvidare jämväl tullsatsen för kaffe, brändt eller rostadt, äfven malet, samt kaffesurrogat, alla slag, må bibehållas vid nuvarande belopp, 20 öre per kilogram.

Mot den i Kungl. Maj:ts proposition nr 69 intagna ofvan omförmälda restitutionsbestämmelse för kaffe, brändt eller rostadt, icke malet, har utskottet icke funnit något att erinra.

På grund af hvad sålunda anförts hemställer utskottet,

1:o) att Kungl. Maj:ts ofvannämnda proposition nr 24 angående ändring af tullsatserna för kaffe och kaffesurrogat icke må af Riksdagen bifallas;

2:o) att, vid bifall till hvad utskottet under punkten 1:o) hemställt, motionerna I: 46 samt II: 179 och II: 210 icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda;

3:o) att motionen II: 211 må anses besvarad genom hvad utskottet under punkten 1:o) här ofvan hemställt;

4:o) att Riksdagen, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition nr 69 med förslag till förordning med tulltaxa för inkommande varor, ville

dels godkänna den i § 14 mom. 1 af det i berörda proposition intagna förslaget till tulltaxeförordning inrymda, för tillämpning från och med den 1 december 1911 afsedda bestämmelsen om tullrestitution vid utförsel af brändt eller rostadt, icke malet kaffe,

dels ock besluta, att i den af Riksdagen för tillämpning från och med den 1 december 1911 antagna tulltaxa skola å vederbörligt ställe intagas två så lydande rubriker:

Kaffe:

obrändt 1 kg. 12 öre
brändt eller rostadt, äfven malet,
samt kaffesurrogat, alla slag 1 kg. 20 öre;

5:o) att motionen I: 67 må anses besvarad genom hvad utskottet under punkterna 1:o) och 4:o) här ofvan hemställt.

Stockholm den 6 juni 1910.

På bevillningsutskottets vägnar:

ALEXIS HAMMARSTRÖM.
